

UDSKRIFT
AF
HØJESTERETS ANKE- OG KÆREMÅLSUDVALGS DOMBOG

HØJESTERETS KENDELSE
afsagt torsdag den 12. juni 2014

Sag 29/2014

Kærende

(advokat John Kahlke)

mod

Sydbank A/S

(advokat Nicolai Dyhr)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Fogedretten i Lyngby den 14. juni 2013 og af Østre Landsrets 6. afdeling den 3. oktober 2013.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Vibeke Rønne, Oliver Talevski og Lars Apostoli.

Påstande

Kærende, har nedlagt påstand om, at Fogedretten i Lyngbys kendelse af 14. juni 2013 stadfæstes.

Indkærede, Sydbank A/S, har nedlagt påstand om, at Østre Landsrets kendelse af 3. oktober 2013 stadfæstes.

Sagsfremstilling

Fogedretten i Lyngby modtog den 29. januar 2013 en fogedrekvisition fra Sydbank om foretagelse af udlæg hos **Kærende** på grundlag af en udeblivelsesdom af 31. januar 1990. Det skyldige beløb er opgjort til 345.639 kr., bestående af hovedstolen med tillæg af tilkendte sagsomkostninger og renter for de seneste 3 år.

Sydbank anmodede ved særskilt rekvisition til fogedretten endvidere om foretagelse af udlæg hos **Kærende** i henhold til et frivilligt forlig af 1. december 1988.

Det fremgår af oplysningerne i sagen bl.a., at den daværende kreditor Aktiv Finans A/S den 27. januar 1993 sendte en påmindelse til **Kærende** vedrørende gælden efter udeblivelsesdommen af 31. januar 1990. I påmindelsen hedder det bl.a.:

”Vi erindrer Dem hermed om afvikling af vort tilgodehavende fra ovennævnte aftaler kr. 206.283,60 tillige med renter fra 20.01.1989.

Såfremt De ikke kan afvikle restkravet på nuværende tidspunkt, beder vi Dem fremsende dokumentation for Deres økonomiske situation, for eks. sidste årsopgørelse fra skattevæsenet, regnskaber m.v.

...

Vi forventer at høre fra Dem snarest og inden 8 dage fra dato.

...

Venlig hilsen
Aktiv Finans

Person 3

Person 4 ”

På Aktiv Finans' kopi af påmindelsen havde **Person 3** med håndskrift tilføjet et notat af 29. januar 1993. I notatet hedder det:

”Spillet ”jazzmusik” de sidste 5 år.
Samlever skolelærer.
Lejet lejlighed.
Søger ikke gældssanering.
Vil betale enhver sit.
Men hvornår?”

Fogedretten, der behandlede sagerne samlet, nægtede ved kendelse af 14. juni 2013 at fremme udlægsforretningerne med den begrundelse, at kravet efter udeblivelsesdommen var forældet, og at det frivillige forlig måtte anses for indfriet.

Sydbank kærede den del af kendelsen, der vedrørte nægtelse af udlæg på grundlag af udeblivelsesdommen af 31. januar 1990 til landsretten.

For landsretten fremlagde Sydbank en skriftlig erklæring fra **Person 3**. I erklæringen hedder det bl.a.:

”Undertegnede **Person 3** erklærer hermed, at det er mig, der har lavet den håndskrevne påtegning dateret 29.01.1993, på brev af 27.01.1993 fra Aktiv Finans til

Kærende

I sagsbehandlingsarbejdet var det normal procedure, at der ved telefoniske henvendelser fra kunder blev lavet en kort notits (f.eks. på kopi af seneste kundebrev) om indholdet af samtalen.”

Ved kendelse af 3. oktober 2013 ændrede landsretten fogedrettens afgørelse således, at udlægsforretningen skulle fremmes.

Det er for Højesteret ubestridt, at Sydbank er rette kreditor, at **Kærende** den 28. januar 1993 modtog en skriftlig påmindelse dateret den 27. januar 1993 om gælden, og at Sydbank i perioden fra den 17. november 1997 til den 1. juli 2012 var afskåret fra at afbryde forældelsen på grund af ukendskab til **Kærendes** opholdssted i udlandet.

Anbringender

Kærende har anført bl.a., at Sydbank først har taget retslige skridt til afbrydelse af forældelse ved indlevering af rekvisition til fogedretten den 29. januar 2013. Forældelsesfristen, der skal regnes fra den 28. januar 1993, hvor **Kærende** modtog en påmindelse om gælden, er 10 år, jf. forældelseslovens § 5, stk. 1, nr. 3. På grund af ukendskab til **Kærendes** opholdssted i udlandet var Sydbank afskåret fra at afbryde forældelsen i perioden fra den 17. november 1997 til den 1. juli 2012. Forældelse indtræder derfor tidligst 1 år efter hindringens ophør, jf. forældelseslovens § 14, stk. 1. Dog kan forældelsesfristen ikke forlænges med mere end 10 år, jf. forældelseslovens § 14, stk. 2. Derfor udløber forældelsesfristen senest den 28. januar 2013. Kravet var således forældet ved fogedrettens modtagelse af udlægsrekvisitionen den 29. januar 2013.

Kærende har ikke erkendt kravet under en telefonsamtale. Det bestrides i øvrigt, at en telefonsamtale har fundet sted efter modtagelsen af påmindelsen den 28. januar 1993.

Sydbank har anført bl.a., at forældelsesfristen først skal regnes fra den 29. januar 1993, hvor **Kærende** i en telefonsamtale med en medarbejder fra den daværende kreditor

Aktiv Finans erkendte gælden, jf. forældelseslovens § 15. Af medarbejderens håndskrevne notat, dateret den 29. januar 1993, på kopien af påmindelsen fremgår bl.a., at **Kærende** vil ”betale enhver sit”, og at **Kærende** ikke gjorde indsigelse mod gælden. Den mundtlige skylderkendelse er dokumenteret ved medarbejder **Person 3's** skriftlige erklæring af 1. juli 2013, hvoraf det bl.a. fremgår, at han har udført den håndskrevne påtegning, og at han som normal procedure ved telefoniske kundehenvendelser noterede sig telefonsamtalen. Det er under disse omstændigheder uden betydning, at **Kærende** i dag ikke længere kan huske telefonsamtalen. Sydbanks krav var derfor ikke forældet ved fogedrettens modtagelse af fogedrekvisitionen den 29. januar 2013.

Højesterets begrundelse og resultat

Eksistensen og størrelsen af Sydbanks pengefordring er fastslået ved en udeblivelsesdom af 31. januar 1990, og det er ubestridt, at fordringen ikke var forældet den 1. januar 2008, hvor den nye forældelseslov af 2007 trådte i kraft. Det er endvidere ubestridt, at fordringen hverken var forældet efter de nye eller de gamle forældelsesregler inden udløbet af overgangsordningen for tidligere stiftede fordringer den 1. januar 2011, jf. forældelseslovens § 30, stk. 1. Spørgsmålet om fordringens forældelse skal derfor afgøres efter reglerne i forældelsesloven af 2007.

Forældelsesfristen for krav, der er fastslået ved dom, er 10 år, jf. forældelseslovens § 5, stk. 1, nr. 3. Sydbanks fordring er derfor som udgangspunkt forældet den 31. januar 2000, medmindre der er sket afbrydelse af forældelsesfristen forinden.

Efter forældelseslovens § 30, stk. 3, har en afbrydelse af forældelsen, der har fundet sted før lovens ikrafttræden, virkning som afbrydelse efter denne lov, selv om den ikke er sket på den i loven foreskrevne måde. Forældelseslovens regler om forældelse af krav, som er fastslået ved dom, afløste reglen i Danske Lov 5-14-4, hvoraf det fulgte, at fristen for forældelse af sådanne krav var 20 år, og at afbrydelse af forældelsesfristen kunne ske ved skriftlig eller mundtlig påmindelse.

Der er for Højesteret enighed om, at **Kærende** den 28. januar 1993 modtog en skriftlig påmindelse om gælden, og forældelsesfristen blev således afbrudt efter de dagældende regler i Danske Lov på dette tidspunkt. Derfor begyndte en ny forældelsesfrist på 10 år

at løbe fra den 28. januar 1993, jf. forældelseslovens § 5, stk. 1, nr. 3, jf. § 19, stk. 1, og § 30, stk. 3.

Parterne er enige om, at Sydbank i perioden fra den 17. november 1997 til den 1. juli 2012 ikke kendte eller burde kende **Kærendes** opholdssted i udlandet. Dette medfører efter forældelseslovens § 14, stk. 1, at forældelse af Sydbanks krav tidligst indtræder den 1. juli 2013. Bestemmelsen i § 14, stk. 1, kan imidlertid ikke medføre forlængelse af forældelsesfristen med mere end 10 år, jf. § 14, stk. 2. Forældelsesfristen blev som nævnt foran afbrudt ved påmindelsen den 28. januar 1993, således at en ny forældelsesfrist på 10 år begyndte at løbe fra dette tidspunkt. Da denne forældelsesfrist ville være udløbet den 28. januar 2003, kan bestemmelsen i § 14, stk. 1, sammenholdt med § 14, stk. 2, derfor ikke bevirke, at forældelsesfristen udløber senere end den 28. januar 2013, medmindre forældelsesfristen er afbrudt på ny efter den 28. januar 1993.

Parterne er ikke enige om, hvorvidt en telefonsamtale mellem **Kærende** og **Person 3** har fundet sted den 29. januar 1993. Sydbank har som dokumentation fremlagt brevet af 27. januar 1993 fra Aktiv Finans med **Person 3's** håndskrevne påtegning af 29. januar 1993. Det fremgår imidlertid hverken af påtegningen eller af den efterfølgende skriftlige erklæring fra **Person 3**, om telefonsamtalen fandt sted den 28. januar 1993, hvor **Kærende** modtog brevet, eller først den efterfølgende dag, som svarer til påtegningens datering. Højesteret finder herefter, at Sydbank ikke har godtgjort, at en telefonsamtale har fundet sted den 29. januar 1993. Forældelsesfristen er derfor ikke afbrudt på ny ved erkendelse eller påmindelse efter den 28. januar 1993, og det betyder, at Sydbanks fordring var forældet på tidspunktet for fogedrettens modtagelse af rekvisitionen den 29. januar 2013.

Højesteret stadfæster herefter fogedrettens kendelse i det omfang, den er påkæret.

I sagsomkostninger for landsret og Højesteret skal Sydbank betale i alt 20.000 kr. til dækning af advokatudgifter.

Thi bestemmes:

Fogedretten i Lyngbys kendelse stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsret og Højesteret skal Sydbank A/S betale 20.000 kr. til
Kærende ..

Sagsomkostningsbeløbene skal betales inden 14 dage efter afsigelsen af denne kendelse og
forrentes efter rentelovens § 8 a.

--00000--

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Højesteret, den